

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **S. A.**
zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
se sídlem Karlovo nám. 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2021, č. j. OAM-879/ZA-
ZA11-ZA21/2020, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou. Namítal, že žalovaný v předcházejícím řízení porušil ustanovení § 3, § 50 odst. 2 a odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), a to v souvislosti s § 12 písm. b) zákona o azylu a § 14a zákona o azylu. Dopustil se i porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V důsledku uvedených pochybení nelze napadené rozhodnutí považovat za přesvědčivé.
3. Žalobce shrnul svůj azylový příběh (viz níže) s tím, že hlavním důvodem jeho žádosti je obava z válečného konfliktu v Náhorním Karabachu. Jeho rodina se v době ozbrojeného konfliktu odstěhovala do jiné části Arménie, žijí v počtu 11 osob v malém bytě. V případě návratu do vlasti se obává pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti uvedl, že koncem roku 2020 byla na přechodnou dobu vyhlášena mobilizace a byl odepřen výjezd z Arménie osobám mužského pohlaví do stanoveného věku. I nadále jsou posílány vybrané osoby do oblasti Náhorního Karabachu, která není dostatečně pod kontrolou OSN v souvislosti s dodržováním základních lidských práv a svobod, dochází tam i nadále k situacím, které jsou v rozporu se Ženevskými úmluvami.
4. K důvodům udělení azylu podle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) uvedl, že usiluje o posouzení své žádosti s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dle kterého má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.
5. Ohradil se proti závěrům žalovaného (strana 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí), který vyhodnotil jeho žádost o mezinárodní ochranu za „čistě účelovou s úmyslem zvrátit vyhoštění a legalizovat si pobyt“. K žalobě přiložil stejnopis jeho kasační stížnosti ze dne 21. 8. 2021, kterou brojí proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. 8. 2021, č.j. 56 A 15/2021 – 24, který zamítl jeho žalobu ve věci uloženého správního vyhoštění.
6. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. K žalobním námitkám zopakoval, že posledním bydlištěm žalobce byl okres Ararat, kde žádný ozbrojený konflikt neprobíhal. Navíc dle dostupných informací (viz Informace OAMP) byl válečný konflikt ukončen 10. 11. 2020 souhlasným prohlášením prezidentů Arménie a Ázerbájdžánu o ukončení bojů. Obavu z povolání do války z důvodu žalobcem v letech 2014 – 2016 vykonané základní vojenské služby u dělostřelectva žalovaný s ohledem na ukončení bojů považuje za vysoce nepravděpodobnou, navíc žalobce není veden jako profesionální voják. Sám rovněž potvrdil, že mu nepřišel žádný povolávací rozkaz. Uvedl, že žalobce popřel jakékoliv problémy se státními orgány své vlasti. Nesplňuje žádnou z podmínek pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu ani důvody pro udělení humanitárního azylu, na jehož udělení není právní nárok. Žalovaný v případě žalobce neshledal ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Setrval na názoru, že napadené rozhodnutí je zákonné,

přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Navrhl proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O věci samé rozhodl bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

A) Skutkový stav věci

9. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 20. 12. 2020. V rámci odůvodnění žádosti a při pohovoru provedeném dne 4. 1. 2021 uvedl, že je arménské národnosti, vyznává křesťanství, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany, hnutí nebo organizace, politicky se nikdy neangažoval. Ve vlasti neměl žádné potíže se státními nebo bezpečnostními orgány. Je svobodný, bezdětný. Uvedl, že je zdravý, s ničím se neléčí. V roce 2017 neúspěšně žádal v ČR o mezinárodní ochranu. Naposledy žil v obci X v okrese X. Z vlasti odletěl legálně dne 6. 6. 2019 do ČR, přijel kvůli práci, měl pracovní vízum na 4 měsíce. Dne 16. 12. 2020 dostal správní vyhoštění. Za důvod současné žádosti o mezinárodní ochranu uvedl válku v Arménii, které se nechce zúčastnit. Uvedl, že neví, co má dělat, dostal výjezdní příkaz, nemůže rok přijet do ČR a do Arménie se nechce vrátit kvůli válce. Dle jeho mínění se situace v Náhorním Karabachu neuklidnila. Domnívá se, že by ho určitě povolali (povolávací rozkaz zatím nedostal), v letech 2014 až 2016 vykonával základní vojenskou službu u dělostřelectva.
10. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii, konkrétně žalovaný při posouzení žádosti žalobce kromě jeho výpovědi vycházel z Informace MZV ČR č.j. 120093-6/2020-LPTP ze dne 10. 9. 2020 - Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí a Informace OAMP, Arménie Ázerbájdžán: Náhorní Karabach: přehled Situace ze dne 24. 11. 2020, Informace IOM 2020- údaje o zemi: Arménie ze dne 29. 3. 2021 a z Informace OAMP, Arménie: bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 26. 5. 2020. Žalobce využil možnosti se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámit, nevznel žádné námitky proti zdrojům informací či způsobu jejich získání, doplnění podkladů nenavrhl.

B) Právní úprava a právní závěry

11. Krajský soud konstatuje, že smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto soud může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí na toto odůvodnění odkazovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, nebo rozsudek stejného soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
11. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14 zákona o azylu, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro

udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

12. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
13. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se *„pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“* Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí *„státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona *„pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“*
14. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná.**
15. Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobce ve vztahu k neudělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu žádné konkrétní žalobní námítky neuplatnil. Krajský soud proto pouze v obecné rovině konstatuje, že žalobce výslovně uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nebyl členem žádné politické strany ani zastáncem určitých politických názorů. Důvody svého odchodu z Arménie s touto problematikou rovněž nespojoval, aplikace ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu proto na žalobce nedopadá.
16. Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný porušil jednotlivá ustanovení správního řádu, výtky však cituje pouze v obecné rovině bez jakékoliv vazby či příměru na svůj azylový příběh. Krajský soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobcových obav z pronásledování pro některý z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Z výpovědi žalobce je zcela zřejmé, již v roce 2017 zde neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu. V současně vedeném řízení uvedl, že vlast opustil legálně v červnu 2019, do ČR přijel kvůli práci, měl pracovní vízum na 4 měsíce. Poté, jak sám sdělil, dostal správní vyhoštění (v prosinci 2020). O mezinárodní ochranu požádal krátce po udělení správního vyhoštění (dne 16. 12. 2020). Aktuálně za důvod žádosti uvedl válku v Arménii. Žalovaný k uvedené obavě shromáždil relevantní informace o zemi původu (viz výše), z nichž vyplývá ukončení bojů ke dni 10. 11. 2020 dohodou prezidentů Arménie a Ázerbájdžánu a tedy zklidnění situace v oblasti Náhorního Karabachu. Žalobcova obava z povolání do války proto není důvodná. Navíc pochází z oblasti mimo uvedené území, kde tento lokální konflikt ani v době, kdy

požádal o mezinárodní ochranu, neprobíhal.

17. Již ze samotných výpovědí žalobce je zřejmé, že o mezinárodní ochranu požádal až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z ČR z důvodu uděleného správního vyhoštění. Účelem jeho žádosti byla snaha o legalizaci pobytu, což žalobce ve správním řízení de facto i potvrdil („neví, co má dělat, dostal výjezdní příkaz...“). Uvedený důvod však nespadá mezi taxativně vymezené důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu. Otázkou legalizace pobytu se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zabýval opakovaně, např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003, uvedl, že azyl je institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. V rozsudku ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.“* V rozsudku ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Azs 50/2010, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území ČR a nelze jej využít jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec přestal splňovat podmínky pro získání pobytového statusu dle zákona o pobytu cizinců na území ČR“* (všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na internetové adrese www.nssoud.cz).
18. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud dále odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu např. ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004, či ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že *„...[o] azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* To žalobce neučinil. Přicestoval legálně za účelem práce a po vypršení pracovního víza pobýval na území ČR nelegálně, za což mu bylo uloženo správní vyhoštění. Všechny výše citované rozsudky tak lze plně aplikovat i na případ žalobce. Žalobcem přiložená podaná kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Praze ve věci jeho správního vyhoštění, je pro posouzení této věci irelevantní, a proto se jí zdejší soud ani nezabýval, ostatně ani nemohl. K tomu je povolán Nejvyšší správní soud.
19. Vzhledem k výše uvedenému nezbyvá soudu než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Krajský soud tak dospěl k závěru, že jediným důvodem žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha o legalizaci jeho pobytu na území ČR, což je důvod azylově irelevantní. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožnil.
20. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

21. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud rovněž odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“* Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu (žalobce uvedl, že je zdravý a s ničím se neléčí) a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný a odpovídající zjištěným skutečnostem. Krajský soud neshledal v případě žalobce žádnou zvláštního zřetele hodnou okolnost, která by nebyla dosud judikaturou řešena či důvod k tomu, aby se od této judikatury odklonil. Okolnosti, za nichž žalobce dobrovolně opustil svou vlast (legální odjezd za účelem práce) nepředstavují opodstatněnost pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalobce blíže neodůvodnil, čím, resp. jakým úkonem žalovaného byl porušen čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tj. právo na respektování soukromého a rodinného života. Žalobce je svobodný, bezdětný, žádné bližší skutečnosti ke svému osobnímu a rodinnému životu ve smyslu jeho ohrožení, ve správním řízení neuvedl.
22. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z

důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

23. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 5 až 7 napadeného rozhodnutí. Řádně se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě uložení či vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přílehavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikatury Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. V daném případě žalobce neuvedl žádnou relevantní skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byl v Arménii vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný vycházel jak z jeho výpovědi, tak i z informací získaných ve správním řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž své závěry podpořil odkazem na konkrétní podklady. Žalovaný rovněž přesvědčivě zdůvodnil, že v Arménii neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt, vyjádřil se k aktuální situaci v Náhorním Karabachu (viz stejně jako výše). S odkazem na Informaci MZV ČR č.j. 120093-6/2020-LPTP ze dne 10. 9. 2020 - Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí dospěl k závěru, že pozice neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do Arménie je stejná jako u všech ostatních migrantů (nejsou vyslýcháni, obtěžováni či pronásledováni). Výjimkou mohou být aktivní politici, to však není případ žalobce. S uvedeným posouzením, které má oporu ve správním spisu i výpovědích žalobce, soud souhlasí. Za správný lze považovat i závěr, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Krajský soud po zhodnocení výpovědi žalobce, posouzení doby a hlavního motivu jeho odchodu z vlasti (ekonomické důvody), důvodů a okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat.
24. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 a 52

správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.

V. Náklady řízení

25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 13. června 2022

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně